

RIIS.

Der er hun! (opover fra højre side, — fru Riis, Nordan opover mot henne fra venstre.)

CHRISTENSEN.

Man skulde tro, det var dronningen af Saba.

Sjette møte.

DE FORRIGE. SVAVA.

(Svava kommer in i hat, med hansker på og med parasol i hånden. Christensen og frue har bægge rejst sig. Hun hilser dem med en let bøjning og går helt frøm til højre. Man tar plas i stilhed. Længst til venstre Nordan, så fru Riis, fru Christensen, Christensen; og længst til højre, men lit bak, Riis, som snart står, snart sitter.)

FRU CHRISTENSEN.

Vi er kommet her, min beste Svava, for at — ja, du vét selv hvorfor. Det, som er skét, har bedrøvet os meget. Men det er nu engang ikke til at ændre. Ingen af os undskylder Alf. Men vi synes jo nok, at han må kunne få tilgivelse, og især af den, som føler sig elsket, virkelig elsket. For det er jo noget annet.

CHRISTENSEN.

Naturligvis!

RIIS.

Naturligvis!

NORDAN.

Naturligvis!

FRU CHRISTENSEN.

Og om nu ikke du er enig i det, så håber jeg, du er det med hensyn på Alf selv. Vi tror nemlig, at i hans karakter, min kære Svava, har du borgen for troskab. — Jeg vét, at hvis det fordres, vil han gi' sit æres-ord på, at . . .

FRU RIIS

(røjsør sig).

Nej! . . . Nej! . . .

FRU CHRISTENSEN.

Hvad er det, min beste?

FRU RIIS.

Ikke dette med æres-ord! Han aflægger jo ed i ægteskabet også.

NORDAN.

Men to er vist sikrere, frue?

FRU RIIS.

Nej, ikke det! Ingen ed!

(Sætter sig.)

CHRISTENSEN.

Jeg har lagt mærke til vor væn dr. Nordans bemærkninger.

Sig mig, højstærede, går også De ut ifra, at det, min søn har gjort, skal være absolut hinderligt for ægteskab med en hæderlig kvinde?

NORDAN.

Aldeles tvært om! Det hindrer jo aldrig nogen man fra at bli gift — og udmærket gift. Så det netop er Svava, som her i enhver henseende bærer sig underlig ad.

FRU CHRISTENSEN.

Det vil jeg ikke sige. Men der er noget, som Svava har overset. Hun handler, som om hun var fri. Men hun er slet ikke fri. En forlovelse er et ægteskab. I alle fall er jeg så gammeldags at holde det for det. Men da er han, som jeg har givet min hånd, også min hærre, min øvrighed, og jeg skylder ham — som al øvrighed — min ærbødighed, enten han gør det gode eller det slette. Jeg kan ikke sige ham op eller selv løpe bort.

RIIS.

Det er det gammeldagse og solide. Jeg takker Dem hjærtelig, frue!

NORDAN.

Jeg også! —

FRU RIIS.

Men når det efter forlovelsen er for sent . . .

(Stanser.)

FRU CHRISTENSEN.

Hvad mener De, min beste!

FRU RIIS.

Å-nej. — Nej, det var ingen ting.

NORDAN.

Når det efter forlovelsen er for sent, mener fru Riis, — hvorfor taler man da ikke før forlovelsen?

RIIS.

Nu har jeg hørt det med!

CHRISTENSEN.

Ja, men det vilde ikke være af vejen? Tænk, om et frieri herefter fik omtrent følgende form: «Højstærede frøken! Til dato har jeg havt så og så mange kærligheds-historier, nemlig så og så mange større og så og så mange mindre.» Det måtte være en udmærket overgang, ikke sant, til at —

NORDAN.

— til at forsikre, at hun var den eneste, han elskede?

CHRISTENSEN.

Ikke netop til det; men til —

RIIS.

Der kommer Alf!

FRU RIIS.

Alf?

FRU CHRISTENSEN.

Ja, der er han virkelig!

RIIS

(som har gåt imot ham).

Se, det var rigtigt! Velkommen!

CHRISTENSEN.

N-å?

ALF.

Da det kom til stykket, kunde jeg ikke annet. Jeg måtte hit.

CHRISTENSEN.

Det holder jeg med dig i.

RIIS.

Ja, det var det ene naturlige!

(Alf går fræm og hilser ærbødig på Svava. Hun bøjer sig let, men uten at se på ham. Han træder tilbake.)

NORDAN.

God dag, du!

ALF.

Jeg kommer kanskje til ulejlighed.

RIIS.

Nej, langt fra! Tvært om!

ALF.

Jeg synes dog at forstå, at frøken Riis ikke ønsker mig her?

(Stilhed.)

FRU CHRISTENSEN.

Dog i et familie-råd som vort nu? Ikke sant, min pige?

RIIS.

Jeg forsikrer Dem, De er velkommen! Netop Deres uttalelse venter vi alle på!

CHRISTENSEN.

Det er sant.

ALF.

Det har jo ikke lykket mig at bli hørt før. Jeg er blet afvist gentagende. Både jeg selv og mine brev. Og så tænkte jeg, — at hvis jeg kom nu, blev jeg kanske hørt.

RIIS.

Naturligvis. Hvem tænker annet?

NORDAN.

Hørt blir du.

ALF.

Måske tør jeg ta' frøken Riis's taushed som tilladelse? —

I så fall . . . ja, det er ellers ikke stort, jeg har at sige, jeg heller. Egentlig er det bare at minne om, at da jeg bad om frøken Riis's hånd, var det, fordi jeg af alt mit hjærte elskede henne, — henne og ingen annen. Den største lykke og

tillike den største ære, jeg kunde tænke mig, var at bli elsket af hende igen. Og så er det ænnu.
(Han gør et ophold, som om han ventede et svar. Alle ser på Svava.)

ALF.

Forsåvidt frøken Riis vænter, at jeg skal sige mere, . . . at jeg først skal gøre en undskyldning, . . . så opfatter ikke jeg det så. Jeg opfatter det ikke, som om jeg skylder nogen.

(Stilhed.)

Hvad jeg frivillig kunde gi', — ja, hvad jeg under andre omstændigheder kunde føle trang til at meddele, det vil jeg her ikke tale om.

Men jeg skylder ingen! Min ære kræver, at jeg holder dette fast.

Det er min fremtid, jeg skylder. Og hvad den angår, da tilstår jeg, at det har krænket mig, at frøken Riis et øjeblik har kunnet tvile. Krænket mig dybt. Aldrig i mit liv har nogen før tvilt på mig.

Jeg må i al ærbødighed forlange, at man tror mig på mit ord. (Da der blir en stilhed.) Ja, det er ikke mere.

FRU RIIS

(rejser sig uvilkårlig).

Men om en kvinde under de samme omstændigheder, Alf, kom og sa' det samme, — hvem vilde tro hende?

(Stilhed.)

(Svava brister i gråt.)

FRU CHRISTENSEN.

Stakkars barn!

RIIS.

Tro henne?

FRU RIIS.

Ja, tro henne. — Tro henne, når hun efter en slik fortid kom og forsikrede, at hun skulde bli en ærbar ægtefælle?

CHRISTENSEN.

Efter en slik fortid?

FRU RIIS.

Kanske er det galt uttrykt. Men hvorfor forlange, at hun mere skal tro mannen, æn mannen vilde tro henne? For han vilde slet ikke tro henne.

RIIS

(bak fruen).

Men er du blet aldeles gal?

CHRISTENSEN

(reiser sig halvt).

Om forladelse, mine damer og herrer; nu bør de to unge få afgøre saken!

(setter sig igen.)

ALF.

Jeg må tilstå, at det, fru Riis siger, har jeg aldrig tænkt over, fordi det aldrig kan fore-

komme. Ingen hæderlig man vælger en kvinde, på hvis fortid han ikke er tryk. Ingen!

FRU RIIS.

Men en hæderlig kvinde, Alf?

ALF.

Ja, her er forskel.

NORDAN.

Nøjagtig uttrykt: kvinden skylder mannen både sin fortid og fremtid; mannen skylder kvinden bare sin fremtid.

ALF.

Om man så vil, — ja.

NORDAN

(til Svava, idet han rejser sig).

Jeg ønskede, du skulde utsætte med svaret, min pige. Men nu mener jeg, du bør svare straks.

(Svava går mot Alf og kyler ham sin hanske i ansigtet, derpå videre in i sit kammer. Alf vender sig helt efter henne. Riis in i sit kammer til højre. Alle har rejst sig. Fru Christensen griber Alfs arm og går ut med ham; Christensen efter. Fru Riis op mot venstre.)

NORDAN.

Det var en hanske, det!

FRU RIIS

(foran deren, hvor Svava forsvant og stængte efter sig).

Svava!

CHRISTENSEN

(kommer igen og siger til Nordan, før denne har lagt mærke til ham eller vendt sig.)

Dette er altså krig? — Krig tror jeg, at jeg forstår mig en smule på. (Går.)

(Nordan vender sig helt om mot ham og blir så stående.)

FRU RIIS

(foran døren).

Svava!

(Riis kommer stjørtende ut fra sit rum med hat på, hansker og stok i hånden; efter Christensens.)

FRU RIIS.

Svava!
